

000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000

000

000

SECRET

8. června 1992

File 58.

SECRET

[illegible]

Kryty'nek 87.

KRÁČENÍ ČISTÉHO JARA ..... ČILI JARNÍK ...

Časně jarní, skoro až vlhké dešťíky, přicházejí pravidelně v aprílu a v máji. Vzduch nasycený vlhkem těžce duní do modrošedé siluety lesů a nad tím vším kraluje jako vystřižená z papíru Barborka s hradem. Drobné, ale vytrvalé chladivé krápění poněkud osvěžuje dusnotu, stále se však ozývá klepetáním a po napadaném suchém listí mezi kmeny ne zcela ještě probuzených polojarních stromů.

Melancholickou tišinou s lehkým vánkem s roztráštěnými dešťovými kapkami se mi to nahoru stoupá hůř a umocněného ztísněného pocitu víc přidávají kolemrostoucí smutné smrčiny. Vytlučené hluboké koleje písčité cesty míří kolem staré chalupy - původně vrchnostenské hájovny - schované za nevlídným vysokým šprlatovým plotem s proplétajícími se divokými keři. A dál tam z polehlé zežloutlé trávy vyrůstají staré již olámané kaštany a za nimi dolů se svažuje mokrá louka k zapárenému pásu stromů lemujících dravý jarní potůček mezi svahem hradu a Děbříškou.

Tolik se na tebe těším, vodou zkropený lese, jemuž z nekonečné výšky zpívá drobný skřivan. Houstnoucí páry doprovázené pozdějším podvečerním šerem dál vedou nahoru pod propletenci větví kolem starou plísní vonících sklepení k rybníčku u budovy starého statku.

Když tudy procházím, zrakem se vždycky obracím na zbytky panské lázně schované v chumáči hustého křoví a ostrůvku lesa uprostřed svažující se lučiny. A tma s nekomírajícím ohnostrojem kapek mě laskavě dohání sedícího na lavičce malého dřevěného srubu podhradního opuštěného parkoviště. S lehkým tukáním na plechovou střechu jsem plně oddán té kráse kolem. Kéž chvíle tato stala by se mnohem delším prožitkem plesající radosti a osvěžené mysli oslavující skvosty darů prejedinečné přírody.

Po mílových krocích nenadále přichází úplná tma líbající ruce všemu krásnému v ní uvězněnému a čekajícímu na další obdarované obdarováním toužebné citlivé pokory, a vděku vonícího pryskyřicí, blízkým lýkovcem, ale i chladivým ozónem.

Údolí pod kopci už pohlceno vystává stovkami zářících bodů, všude kolem se to pomalu začíná hemžit večerními zvuky. Cit temného nočního poutníka to naučil rozpoznávat a máchovská láska k večeru, romantice dešťových oparů, touze po kraji a vlasti se naplňuje. S ní žiješ, doufáš, ona tě doprovází žitím a vždycky vytrhuje z komatu nízkosti, hamižnictví a chorobného hluchopadu. Zkázu tobě lidsko - zvířecí povolnosti ! Do kol šrotovníků roztodivných s motákovskou obscénností...

A ty obrněn čistotou čekáš, věříš, přicházíš a naplňuješ čistotu.

Květoš Krystýnek
květen 1992

DOBŘÍ IDIOTI NEBOUVÁJÍ !

Není žena- tedy je idiot ! /ty, kdo nečetli I.D. 55. upozornuji, že ženy jsou zde myšleny jako podmnožina idiotů, tvořících množinu všech nedostupných lidí/- ihned po prvních písmenech nadpisu si pan Horst může s klidem v duši a šklebem na rtech zaparafrazovat Descartovo: Cogito ergo sum, jakožto plod své demagogie, jejíž základnu zde nemíním rozvíjet. Leč ustoupit, či couvnout se nedalo-ale- spon v některých bodech.

1/ K časové složce věčnosti: My musíme uvažovat obě kategorie jako koexistující a tudíž otázka jejich vzájemného, byť neko neslučitelného vztahu se přímo nabízí. Proč musíme: a/ V čase žijeme -tedy není třeba nic dodávat. b/ K věčnosti dospějeme otevřením obou myslitelných variant I/ Hmota existuje věčně -z toho přímo plyne pojem věčnosti. Trvá-li hmota věčně, pak vezmeme-li do úvahy věčnost jako celek, nemá smysl uvažovat čas-tn. čas vzhledem k periodě existence hmoty, z čehož se odvozuje realita věčnosti. II/ Hmota netrvá věčně- pak ale po jejím zániku /nebo před jejím vznikem/ připouštíme něco /resp. nic/ pro něž neplatí čas -čili věčnost. Ta ovšem nemůže končit nástupem éry hmoty a začít koncem existence hmoty. usí být tedy přítomna i v období hmotném /časovém/. Nabízelo by se poněkud přesnější vysvětlení: časová složka ve věčnosti. Promítání času do věčnosti lze provádět i "bez existence hmoty"/myšlenkově/ neboť hmota může zaniknout zítra, ale já si dnes mohu představovat do jakého stádia by dospěla např. nějaká reakce za deset dní.

2/ K otázce nemožnosti příběhu zhodnocovacího procesu, jejíž příčinou je dle pana Horsta neexistence přítomnosti jako stavu. Celá pasáž připomíná vzdáleně onen antický problém Achilla a želvy a jediným rozdílem :zatímco Parmenidovi odpovídal Leibnitz svou teorií diferenciálního počtu, časová derivace pak plyne z přímé relace mezi prostorem a časem, vyjádřené v jednotném pojmu časoprostoru. Může-li tedy Achilles dostihnout želvu, pak nejen prakticky, nýbrž i teoreticky zlikvidoval Parmenidovu hříšku, ale současně dokončil určitý proces /pronásledování želvy/. Nepřesnost z mé strany spočívá /jakož i v mnoha jiných "tvrzeních"/ ve volbě termínu. V tomto případě se v ohnisku zájmu nachází výraz "přítomnost". Přesto všechno -díky shora uvedeným poznatkům- procesy probíhají a dokonce pro konečná jsoucna existuje i budoucnost /vidá!/. Nelze-li totiž vzít ten nejmenší časový úsek /nekonečně malý/ a říci/"Teď!" pak nelze totéž provést ani o tentýž časový úsek později, atd. atd., z čehož by nám vyšlo, že neexistuje ani budoucnost jakožto stav. /Literatura: I.D. 57. Press de Press : /bez názvu/

3/ Osobní přístup : Zásadní neshody sledávám ve dvou rovinách. a/ Jelikož filosofii se zabývám jen okrajově /na poli a tak/, nebyla úvaha z vánočního čísla I.D. psána s úmyslem vyvolat filosofickou polemiku. Mám totiž pocit, že mé a Horstovo pojetí se rozcházejí již v základních prvcích "konstrukce" /jde mi o kategorie "mysl" a "nemysl"/. bych dokázal blíže osvětlit své chápání "myslu" nebo "nemyslu" uvedu na scénu rovinu b/ Pokusil jsem se ve své úvaze o nemožné. Víím o tom, a proto pokus musel dopadnout matně nebo narazit na osobnost, která se v mých statích začne štoupat. Tímto nemožným myslím vymanit se ze svého já při hledání zásadních odgovědí. Znamená to zbavit se i toho nejzákladnějšího aparátu-smyslového vnímání reality a používat snad rozumu? Ale i zde dochází k degradaci původního záměru. Používat spíše podvědomí při rekognoskaci jsoucna a nejsoucna, tedy takási zvrácenost-zahodit to jediné, z něhož Kant vycházel při vytváření "Kritiky čistého rozumu". Ale tímto zničením se zároveň s "výhodnými" výchozími pozicemi/byť minimálními

zbavuji možnosti nespolehlivosti lidských smyslů, aniž bych zaváděl teorie o jejich totálním podvádění.

4/ K otázce nebytí: Je-li pouze hmota, pak je nebytím Bůh. Existuje-li Bůh, je nebytím příčina proč existuje. Vysvětlení: Bůh je příčinou sám sobě. Pak ovšem i ona příčina, že je příčinou sám sobě je Bohem, tedy vším. Tímto je dokázáno, že příčina proč existuje Bůh jest nebytím.

5/ K otázce poznatelnosti bytí: Jestliže je všechno navěky, pak obsáhnou veškerenstvo prohlášením, že bytí představuje soustava částic, jejichž konečný počet sice není dosud stanoven, ale s největší pravděpodobností bude s konečnou platností určitelný. Z toho rezultuje výskyt veškerenstev jakožto speciálních vývojových forem koexistence jistých typů částic vázaných jistým druhem energie / tedy opět částic s celočíselným spinem/. Od základních hmotných útvarů musí být odvoditelné i tak složité a dosud neprobádané jako třeba psychika člověka. Přestože nevíme vše o mechanismu tvorby snů, podvědomí a většiny pocitů, můžeme nabýt jistoty/bere-me-li do úvahy úvodní předpoklad/ o jejich materiální podstatě. A jelikož i každý mechanismus zahrnuje toliko interakce mezi částicemi, je obecně veškeré bytí poznatelné. Existuje-li Bůh, tedy nelze sice pojmut bytí jako celek, jenže v tom případě ono bytí muselo mít svůj bod zrodu, což by zase vyvracelo Horstův postulát - cituji... "Bytí prostě je./v nejrůznějších kvalitách/. Je fakt, že v tomto případě si nemá cenu klást klasické paradoxní otázky /např. o všemohoucím Bohu, který může stvořit kámen, jenž on sám neuzvedne aj./protože aplikovat na nehmotné kategorie teorie odvozené z hmotného světa je naivní a současně troufalé. A nic na tom nezmění ani další paradoxní tvrzení, že..." je jediná věc, kterou smí člověk a Bůh ne - totiž zničit sama sebe."

6/ Rozdíl mezi bytím a jsoucnem po stránce lingvistické: Není vůbec podstatný. Jsoucné je substantivum odvozené od slovesa být v jeho 3. osobě plurálu prezenta /jsou/ zatímco bytí má svůj původ přímo v infinitivu být, tedy jedná se o slovesné substantivum vzniklé z téhož základu jako jsoucno. Nevidím tedy důvod proč komplikovat výklad pojmu zaváděním rozdílů viděných z odlišných úhlů /jak oborových tak i subjektivních/ když přece při hledání kořenů každého slova pokaždé skončíme ve sféře lingvistické. Pokud se z nejrůznějších důvodů vytvořila mezi kategoriemi jsoucno a bytí určitá kvalitativní disproporciace, je nutno hledat pro jednu z nich přesnější definici, ne-li zcela nový výraz.

7/ K pasáži /cituji/: "Negace bytí není možná už proto, že i pojem, kterým tuto negaci označujeme je formou bytí." Mám za to, že by celý problém vyřešilo prosté zvolení vhodného termínu pro kategorie nebytí, tedy slovesa, které by vyjadřovalo, že něco "není" /příčemž sloveso "není" nelze užít jelikož tvoří negaci slovesa "je" spojeného s bytím/. Když pak prohlásím, že např. "nic me", zruším tím celý rozpor. Zákonitě se ocitáme u problematiky antonyma /dejme tomu "neme"/, které však nevytváří synonymum ke slovesu "je", jelikož u kategorií nebytí jsme určili za nejzobecnitelnější sloveso projevu "me".

Závěrem bych chtěl zdůraznit, že v článku "Smysl a nesmysl bytí a nebytí" jsem bral stanovisko "svět je nesmysl" jako axiom, což samozřejmě nemusí být pravda a tudíž veškeré následné dedukce vycházející z tohoto apriorního tvrzení nutně musí být napadnutelné nejen pro logické pochybenosti jednotlivých kroků ale i pro neprůkaznost výchozího bodu.

VÍNEČKO BÍLÉ

Lojza Hruška existuje a nejen to, docela normálně žije jako každý svobodný pětaticetiletý, ženatý a rozvedený člověk. Žije skromně, okleštěn o přídavky na děti, soudem o alimenty a výplatu mu navíc ještě vylepšuje volská daň a to z ní musí uživit nejen sebe, ale i svou posedlost. Tentokrát je jeho posedlostí bývalý vrak Laurin a Klement typ A II vyrobený jen v pěti exemplářích a existující asi už jen ve dvou.

Lojza měl jako obyčejně smůlu. Kolikrát se zařekl, posledně při Prage AERO už skoro klečel na kolenou, už raději chtěl ztratit zrak nebo alespoň dostat šedý i zelený zákal dohromady, jen aby zase neviděl nějaký vrakovaný koráb silnic, aby se už konečně mohl trochu najíst, koupit si zimní boty a trochu uhlí. Jenže...

Asi bude muset chodit na dříví do lesa i tuto zimu.

Stalo se tak opravdu nešťastnou náhodou. Anton Hačko, co sedává na Koruně s Janem Hromádkou se při řeči i před Lojzou neobezřetelně zmínil o kvalitním kurníku svého otce ve vesnici Kokora nad Rimavicou. Bůh mu odpusť, myslel si Lojza, když se dověděl, jaký kurník to je. Všem jako polehčující okolnost Hačkovi přiznal, že neví o jeho posedlosti starými auty, ale i tak na něj byl pořádně rozlícen.

Kurník to byl kvalitní, od dob benderovců hnil v křoví vzadu na dvoře a ne a ne aby shnil. Opravdový svědek dávných heroických časů podobný kamennému megalitu. Ale o tom slepice ani kohout nevěděli a klidně káleli po podlaze, na volant a za slunečného počasí i na černou kapotu.

Haňba, třikrát haňba, to už je trochu moc, slépka s kohoutem si klidně plcajú na civilizacu. Na genialitu lidského pokolení, na fenoména lidského mozku, na to nejlepší, co mohla elita historie vytvořit. Před očima se mu udělal šedý a zelený zákal současně. No to přeca nejde, já snad rači zdacnu, a co dělajú ty ľudé, co tam okolo denně chodijú a vidijú to, to im ani srce neurve? Oni sú ešte tak schopní aj v nedelu tam íť a čumieť na to miesto kázání v kostele. Bezcitný národ. dyž teda nigdo, tak aspoň já mosím toto pokolení zachránit, vytrhnúť z bezbréhěj potupy tyma slépkama.

Lojza ve stavu nepřítelnosti odtrhl štuc od úst, prudce ho položil na stůl až druhá polovina piva, kterou nedopil, vyšpláchla na ubrus a popelník. Anton s Janem jenom vyjeveně civěli, jak Lojza beze slov a placení mizí z hospody.

Takže k odstranění této lidské potupy Lojzovi nezbylo, než aby koupil nějaké desky a trámky, najal si tesaře a družstevní vátřiesku. Zhotovený kurník se starému Ištvanu Hačkovi velmi líbil a říkal, ozaj, ozaj, remeslo je umenie. Pekný kurník, pekný, len či sliepky budú chceť. Vieš, chudinky starké, dokaličené životom, už sú zvyknuté. Nebude im dobre v novom a inakšom, oni najradšej na svojom domácom. Tak ako ja, aj v krčme čo ju otvárajú iba v nedelu po poludní, mám svoju legátku, už od povstania a všeci tunajšimi ľudia tam majú svoje. Janko Drevko tam má aj jedno svoje krídlo z obloka. Noeí si ho tam pokaždú keď tam ide, keď tam v zime nesedí, je tam zima. Kedysi ho fašisti pri pijatyke rozmlaždili a mne nič tebe nič utiekli preč pred povstalcami. Aj jeho starká mu každú nedelu keď je teplo bedáka, kdeže to zas a tým oblokom ide, že slnko hreje, obloka v krčme neje potreba, šak aj tak bude otvorený. A to Janko odpovedal, najlepšie, keď sa sedí na svojom pri svojom otvorenom obloku. Taký sme my ľudia od Rimavice. Veru taký, ťažko sa lúčime s minulosťou a nikdy na ňu nezabúdame. Šak si aj ten kurník nalož na to autisko a nechaj tu tento drevený. Je som starý, starka je stará a sliepky sú tiež staré, do smrti ale vydržíme.

Teď se Lojza mohl ukájet na tomto vraku, budoucím autoveteránu.

Motor už měl v kupě, vyčištěný, vybroušený, nakonzervovaný, dokonce co šlo měl už i nachromováno. Podvozek i kola už byly též v naprostém pořádku. Duše a pneu ho stály dvě výplaty, takže zatím provádí méně náročné finanční operace. Auto přemístil se svým prvním novým švagrem z podnávratí do dvora, že ho bude kytovat a brousit. Jednou v sobotu hned zrána se rozhodl, že se do toho tmelení pustí. Hned jak vstal, zatopil v kuchyni knoflíkem elektrického vaříče, odtál si čaj a cosi zakousl. V devět hodin už byl notně ušpiněn tmelem. Byl šťasten, práce ho nadmíru bavila, chvílemi si prozpěvoval, pohvizdoval. Děti z pirea a usmíval se na celá ústa. Karoserie ani nevypadala tak špatně, jak by se na ty roky zdálo, několik děr vyvařil plechem a polovinu už měl zatmelenou. Vypadalo to, že v neděli bude moci i brousit. Trovna si sedl pod okno na lavičku, napil se rybízku, pomalu si vytáhl betku a zapaloval si. Veterán se vcelku dobře vyjímal oproti sousedově neomítnuté zdi na vydlážděném dvoře. Podzimní slunce se matně lesklo ve zbytcích nevybroušené černé barvy. Je to dobré auto, myslal si Lojza, do jara ho dám dohromady, bude jak nové, dám tam aj starú ruční hákačku, ať je po Kluku trochu randálu, chvílu mě to bude bůchat do výfuku-bum, bum, kruci, to budou rany. Bum, bouchly dveře od vrat. Lojzu to vytrhlo ze zadumání. Naslouchal a upřeně hleděl do tmavého průjezdu, čekal, kdo se objeví. Chvilí se nic nedělo. Bylo ticho. Kdo je tam, zeptal se nejistě, ale nahlas, je tam negdo, dodal, když se nikdo neozval. Nic, Do prdele, tož tam přece negdo musí být, kruci, já tam zajdu a jak tam negdo bude, tak o něho přerazím toporo od téjto lopaty, prohlásil nahlas. Šáhl po lopatě a vydal se přes dvůr k průjezdu. Z šera průjezdu vystoupil s úsměvem a jiskřícíma očima Lojzův bratranec Zdena.

"Zdar Forde", pronesl, "ale sem tě vylekál, ců?"

"Ahoj Zdeno, čoveče, de sa tu bereš, co neseďš u maminy."

"Jack Harper se vrací," rozpřáhl Zdena ruky, jakoby chtěl obejmout Lojzu i s veteránem, "normálně sem sa vrátil, su tady a basta. Mám pokoj."

"Víněšščko bíílěšš..." přiletělo přes zeď od souseda, proběhlo to autem, odrazilo se to od okna kuchyně, zarezonovalo to v jejich uších a zmizelo někde pod návrátí. Už to bylo pryč a oni ještě nevěděli, jestli už to tu bylo nebo teprve má přijít. Obs dva hleděli tak nějak nepřítomně, každý se svým bílým vínečkem ve své šedé káře mozkové. Chvilí bylo ticho, pak zakřákala Lojzova slepice, sousedova odpověděla, zase zašustil listy ořech nad hnojštěm a zvuková kulisa byla zase obnovena, zase bylo jako dřív.

"To zasej sused má dobrou náladu, tak si zazpíval odzemek," ukázal Lojza palcem přes rameno směrem na sousedovu zeď. "Jak to myslíš a tým návratem?"

"Tak jak to říkám."

"Vysrál sa s na Vlčnov?"

"No."

"Fakt?"

"Kó."

"Houby."

"Fakt."

"Jak to, čoveče, starý ťa vyrazil, či co?"

"Ale né, akorát mně nechtěli říkat Jacku. Prý žádný Jack nejsu, že su jednu Zdena, tak ostanu Zdenú a že mně tak budou říkat aj dybych chtěl úplně něco iného."

"Lestí chceš, tak já ti možu říkat Jacku."

"Ale nemosiš, to nemá už smysl. Říkej mně jak chceš."

"Víněšščko bíílěšš..." přerušila Zdenovu řeč zvuková kulisa, zaklala jen na malou chvíli, už skoro ani nebylo poznat, že tento zpěv potrhleho souseda je vlastně vetřelcem mezi zvuka na Lojzově dvoře.

"Tak sem je chtěl přesvědčit, že su skoro jak Jack Harper, měl sem trochu drbku a předvedl sem starém pár úderů karate. Enom ale rukama. Starý zavolál na moju, aby si mě odvedla do pokoja a dala mně studené obklady. Poznál sem, že neuvěřil, tak sem mu předvedl aj kopy. No a nechla

sem kopl do šuplíka od stola, ten vyjel ven a rozšypal se po zemi. Starý řekl ať to seberu a idu mu pryč z očí. Tak sem šel dom, do hluku. Co se tam budu kohosi doprošovat, jak malé děcko.

"A už se tam nevrátíš?"

"Né, vzal sem si všechno moje sebou."

"Víněščko bílíš..."

"Šak mně tu není špatně."

"Zdeno, čoveče, ten čupkala dnes zpívá jak o život. Hění to sice šparně, ale blbě se to nese. Od si sednít na lavku," dodal ještě. "Zapálím si na to. Ať tu mám trochu pítí leští chceš."

"Jack Harper nikdy nepohrdne," prohodil Zdena hrdě.

"Víněščko bílíš..."

"Na posilňanou každý doušek dobrý," dodal po kulturní vložce a sáhl po nabízené láhvi rybízáku. Trochu se napil, vydechl a zalovil v kapse kalhot po Startce.

"Moc si také dat," řekl Lojza, když Zdena dopil, "nebo mě ten zpěvák odnaproti připraví o rozum."

"Víněščko bílíš..." zaslechl Lojza znovu, když mu rybízové víno zrovna proplachovalo chutové trychtířky na jazyku. Rázem mělo hnusnou chuť jako to bílé vínečko. Zhnusená odtrhl láhev od úst a víno hlasitě vyprskl.

"Krucí, ticho tam bude nebo tam poletijú vidly," zařval až Zdena zezelenal a ještě přidal gesto se zatatou pěstí.

Chvilí bylo ticho-pak se nic nedělo.

"A víš, Zdeno, že tak to máš aj lepší? Máš to bez alimentů, bez závazků, akorát se rozvedete a všechny holky aj zábavy budú zasej tvoje. Dybych se já rozváděl o 5 roků spíš..."

"Víněščko bílíš..."

..tak sem mohl byt každý měsíc o sedm stovek bohatější a tento agarb už..."

"Víněščko bílíš..."

"Zdeno, do prdele, víš že su klidás, ale jak se steknu, tak tam ze ním klidně smýknu túto půllitrovku," skoro zakřičel Lojza, vyskočil z lavičky a popadl do pravé ruky na zemi ležící polovinu cihly. Zdena spokojeně pokračoval na lavičce. "Já ti věřím, ale leští ti věří aj on..."

"Víněščko bílíš..." ozvalo se ze sousedova dvora jako odpověď.

"Já toho hnupa hned přesvěčím," zakřičel Lojza už v záklonu. Vzápětí už cihla letěla přes zeď. Byl slyšet tlumený náraz, překvapené vyjeknutí a ticho.

"No vidíš a je klid, klidně se možu pustit zas do práce. Lechceš mně pomoci?" Lojza už šel pomalu k autu, rozkročil se u pravých dveří a zálibně si prohlížel zakytovanou část. No dnes to dokytuju, zítra vybrúsím a už ostane akorát lakovat a čalounit. Co ty na to, Zdeno?"

"Já nic," potáhl si Zdena ze Startky a hořícího vajgla odevrtnl na rošt kanálu, "udělané to máš pěkně, enom leští nemá tu tihlu na hlavě. Je tam nějaký moc veliký klid. Že ti ani nenadál nebo ju aspon nehodil nazpátek," pokyvoval Zdena významně hlavou.

Lojza se úplně rozklepal, nemohl ani strčit ruku do kapesy, aby si zapálil uklidňující cigaretu. Chvilí mu to trvalo. "Já sem ho asi, čoveče, zabí. Co věš, čoveče?" začal s obavami, když konečně vyfoukl obléšek dýmu. První dlek už překonal, teď přišly obavy. "Leští je mrtvý, tak mu nepomůže ani svěcená. Zdeno, tož je to možné, že bych ho zabí. To není možné!"

"Forde, tys ho asi fakt zabí."

"Ai fakt, čoveče. Je potichu, nic se tam neděje. On tam bude ležat s rozbitú šišú, Já su ale smolař. Toto se može stat enom mně. Ty vole, Zdeno, né abys to nekom říkál."

"Né, co blbneš, nikdy."

"Než ho najdu, tak ešte možu normálně žít. Potom už mě čeká enom basa. Víš co? Idu do hospody, ešte si vypiju, zlikviduju peníze co mám, stejně už ich nebudu potřebovat."

"Šak pod, Lojzo, co iného už nám ostává. Už enom utratit peníze, a

jak se na to dojde, kriminál." Lojza už zatím vzal poslední hotovost, co mu ještě zbývala do úterní výplaty, zadumaně zamklí dveře a vytazili do hospody. Ještě kolem sousedového se snažili proniknout očima přes jeho vrata, zjistit nějaké skutečnosti, snad jiskřičku naděje, nějaký zázrak, ale nic. Dům byl úplně mrtvý jako jeho majitel.

"Je to v hajzlu. Zdeno, ty budeš spoluviník, tys mně v tom nezabránil. To je to samé, jak dybys to udělal ty. Si na tom stejně jak já!"

"Tak jak ty na tom teď nejsu. Tihlů hodils ty a peníze náš taky enom ty, já su dutý jak bambus." Za pět minut přišli do místního pohostinství. Bylo dopoledne, hodinu po otvírací době, lidi většinou ještě měli doma práci, tak zákazníci čítalo jen pár starších štamgastů, kteří nevydrželi něco dělat, pokud byla otevřená hospoda. Hoši se znali skoro se všemi. Pozdřavili a Lojza začal: "Hoši, práce jak mraky, dnes su tu naposledy, zítřka si nás oběch odvezú policajti." Na všech obličejích se zračila nepřestavitelná zvědavost. A co, pobízeli je.

"Hoši, šek se to brzo dovíte. Pavle, doneš nám flaškovú dvanástku a štamprlů. Dneska j pijú za sto dvacet osum korun. A doneš aj jím po štamprli, nech sa s něma aspon rozlúčím." Ještě chvíli na ně naléhali, aby řekli důvod svého neštěstí. Chvíli prosili, ale nešlo to. Nemohli jim to říct. Měli si pokažit poslední pěkný den? Přesedli si až dozadu do ústraní a potichu se bavili, vysvětlovali si své názory, pili pivo i rum a kouřili. Po půl hodině si jich hosté přestali všímat, za další hodinu už byli v podroušeném stavu. Jenom pokyvovali hlavami, oba vypadali jak jedna hromádka neštěstí. Peníze měli propité. Nezbylo než jít domů se vyspat. Zdena ještě přemlouval Lojzu, že mu ukáže pár chvatů karate, ale Lojza už neměl čím by zaplatil eventuální škodu, tak nabídky bratrance soustavně odmítal do té doby než Zdena usnul. Budit ho už nebudil. Znal ho dobře a věděl, co je v takovém případě nejlepší udělat. Nechat ho dvě, tři hodinky, ať se vyspí. Rukama se opřel o stůl, postavil se na nohy, narovnal se, nasměroval se na venkovní dveře a vyrazil k domovu. Chtěl se ještě připravit na policejní návštěvu - poklidit slepice, nabalit si věci do kufru a napsat matce vše vysvětlující dopis. Kdyby měl o dvacet korun víc, asi by už nedošel. Takto byl též v silně podnapilém stavu, ale třebaže cestou klesal často k zemi, vůbec ho nenapadlo, aby klesl i na mysl i někde v zahrádce se trochu prospal. Pětiminutová cesta mu trvala půl hodiny. Ostatním lidem též tolik, protože se nemohli na Lojzu vynadívát. Chtěli mu i pomoci, ale byli cize odehnáni. Aby ho nechali být, jestli se nechtějí dostat do kriminálu. Nechá-pavě odstupovali a tázavě se dívali na přihlížející. Proč? Proč? Přihlížející se zase tázali jich Proč? Proč? Jenom proč, žádná proto. Lojza odmítal vyprávět, dokud nebude mít advokáta a nakonec ani nebyl schopen. Doma se zamkl, dovrávoval k autu, opřel se o ně levou rukou, smutně se rozhlédl po svém dvorku.

"Asi to všechno zabavijú, bude toho škoda, mohl sem to odkázat aspon Zdenovi, nebo rači ně," brumlal si pro sebe.

"Víněšéčko bíflééé" .. naráz přeletělo přes zeď. Lojza zůstal jako opářený. Vše se mu naráz začalo honit hlavou - cihla, poslední peníze, hospoda a vínečko bílé. Popadl ho strašný vztek, vztek na blbě lidi, kteří patří do blázinců a ne aby připravovali o nervy pořádné lidi.

"Já ťa zabiju, ty hajzle... hajzle jeden..." křičel co mohl a snažil se dostat přes sousedovu zeď. Natahoval ruce, vyskakoval vzhůru, hlavní bylo aspon se zachytit horního okraje, který byl asi dva a půl metru vysoko, pak by se už vytáhl nahoru, přešel a toho hajzla pořádně zabil.

Nepodařilo se - desátý pokus už neprovedl, při devátém skoku na zeď sebou totiž praštil na zem do řídké trávy a usnul.

A. Kratochvíl 92

Zdraví, které chutná.

...PAK PŮJDU A HODÍM SE DO URNY

Když existuje pravý úhel, proč nemáme taky levý úhel? Demokracie. Nemůžu si dělat, co chci. Nemůžu se na to ani vysrat.

Lidi se před trafikou alátí novinama. Pak je sežerou k obědu. K večeru mají televizi. V noci je jia blbě a ráno z toho blížou v práci.

Pisloví se v hospodě perou s medryma, zatímco šlutí čmárají po zúech adrofialové kosočtverce.

Doma můžu zapomenout třeba ponožky. Doma nemůžu zapomenout názor.

Všechny vzrušuje rasizmus. Ale máme taky RASismus. Práva zvířet!

Ve všem je bordel. Teda on je to spíš takový veřejný šestnáctičíomek. A kdo tvrdí, že ne šestnáctí, tak je vůli!

Radikální reforma formace musí podnítit tržní vztahy.

"Tož co teda, to sů hřivnáci?" - "Neé, to je samica." - "Ale teda, králíci mají tři nohy."

Musíme budovat. Zleva, zprava, zhora, zdola, ze severu, z jihu, ze západu.

To vás přece nemůže nezajímat. Takové zajímavé věci.

Márka za tři koruny. Topic za čtyři. Nadělejte se ane velblouda. A topárko za dolar.

Sudety do sudu. Sudetáci - bufeťáci. Prodali nás za ojetý Volks-wagen.

A to ještě nic není. Apetito může žrát jen ten, kdo umí francouzsky. To je jasná zpráva.

Kolem celého světa si ti hornáci staví zednářků. O všem pak rozhodne záhofova lože. No všechno lidi - jasný, ne?

Nech žij Všeckoslovenske! Supjekt mezinárodního stanného práva. Tyť už indiáni se zalovali hlinkou.

Vás to pořád ještě nezajímá?

Staré strupy musíme nutně odstranit. Jdebolševizace? Má krátké nohy.

Je vás jasně, že nejlepši je volit /jx³ - 6y/²? Protože pak už se ta velká přístizace rozjede. Zaručí to strana pravého středu kousek za rohem.

Včera byl u nás lunchaítink. Byle to docela sranda. Všichni jsme tleskali a volali. Pak jsme návali a pak jsme šli domů. Fakt to stálo za to.

"Kama dal kupony? Do Hamwerdu?" - "Né, já sex je šál do Tutovky" "No tož tos to vzal pěkně oč Podlahy."

"Moj tata je na seznamu." - "A co co z toho?" - "Nemože byt prezidentem." - "Chudák."

Proč se v hospodě nebavit o ženských?

Proč se domýšlet o tom a o onom?

Proč nespát kvůli trestu sarti?

Proč s hlavou skloněnou sledovat ty nahoře?

Já vím...

Pohřbete mě ve volební urně.

V PRAVÉ PŘEDNĚ

COMIX

